

ASPECTE ALE INSTALĂRII DOMINAȚIEI SOVIETICE ÎN ECONOMIA ROMÂNEASCĂ

Anca Boca

Dependența după 1945 față de Moscova, adică începutul implantării controlului sovietic în sfera politicului și în economie, – au fost explicate oficial de guvernul Groza ca consecințe firești a tovarășiei cu Ungaria Sovietică. Urmând modelul acesta, istoriografia marxistă, aprecia de pildă că societățile mixte româno-sovietice, se bazau pe contribuții reciproce, cu implicații „pozitive” asupra economiei românești, fără a se preciza adevăratul impact și consecințele extrem de negative. Abordarea reală a acestor probleme este destul, de complexă, și ca urmare a faptului că documentele de arhivă prezintă date incomplete, secvențele, făcând dificile evaluările cantitative. Este nevoie pentru o înțelegere mai bună, de o prezentare a situației internaționale și a contextului politic în care s-au derulat realitățile economice după 1945.

Trecerea României sub dominație sovietică s-a făcut în contextul noii geopolitici care decurgea din realitățile războiului al doilea mondial și a hotărârilor strategice luate prin stabilirea zonelor de influență (august-octombrie 1944). Încă la Conferința de la Teheran¹ (27 nov.-3dec.1943) și apoi prin acordul de procentaj din octombrie 1944, Churchill accepta trecerea României în sfera de influență sovietică – în schimbul respectării intereselor britanice în Grecia.

Din punct de vedere militar, efectul aranjamentului a fost o întărire a controlului trupelor Armateii Roșii în România – ocupația militară constituindu-se în principalul mijloc practic de instaurare a dominației politice. Se poate vorbi astfel de 3 variante în încercarea de impunere a politicii sovietice în statele Europei Centrale și de Răsărit: – aceea a consolidării puterii după ocupația militară sovietică, paralel cu inițierea reformelor interne – aplicată României și Bulgariei; eforturi de obținere a puterii prin procesul de participare politică în cazul Cehoslovaciei, Ungariei și Iugoslaviei; respectiv consolidarea puterii prin inițierea revoluției radicale².

1. Ghiță Ionescu, *Comunismul în România*, Buc., 1944, p. 11.

2. Zbigniew Brzezinski, *The soviet bloc: unity and conflict*, Harvard University Press, 1971, p. 8-9.

Ca fenomen politic – instalarea prin forța Moscovei la 6 martie 1945 a guvernului Groza și a regimului „democrat-revoluționar” (concept aparținând istoriografiei comuniste) – avea să marcheze începutul comunizării României. Pe de altă parte, penetrația economică sovietică în spațiul românesc începea cu aplicarea brutală și haotică a clauzelor Convenției de Armistițiu cu Națiunile Unite, semnată la 12 septembrie 1944. Dominația și jaful economiei românești erau accentuate prin Acordul economic încheiat la 8 mai 1945, a cărui ultim protocol prevedea constituirea societăților mixte româno-sovietice – Sovromuri. Acordul se înscria în mod evident ca un factor important în procesul de comunizare a României, demarat și încheiat în primii 3 ani de după război.

Prin convenția de Armistițiu – sovieticii impuneau României o serie de obligații care decurgeau din clauzele militare și economice; marcând în fapt, începutul vasalizării și subordonării economiei românești. Astfel, Armistițiul conferea prin prevederi o supervizare generală a economiei³, iar prin Înaltul Comandament Aliat-sovietic de fapt, fiindcă aliații aveau doar statut de observatori – un control absolut, chiar nelimitat economic. Mai mult, a deschis seria exceselor și încălcărilor prevederilor oficiale – pe care Uniunea Sovietică le va promova în România; Acordul din 8 mai 1945 – făcea evidentă trecerea de la supervizarea consecventă și penetrarea economică la subordonarea economiei intereselor acestora, într-un interval care, din perspectivă geopolitică (1945-1947), aparținea „preparativelor” instaurării regimului comunist.

În afara cantităților și prețurilor produselor care urmau să fie livrate URSS-ului, conform art. 11 din Convenția de Armistițiu⁴, în contul reparațiilor, trebuie avute în vedere maniera brutală, abuzivă de (im)punere în practică a prevederilor, precum și consecințele economice pe durată lungă.

Dintre acestea cea mai spectaculoasă era noua problematică a petrolului românesc – care cointeresa sovieticii și pe anglo-americani prin existența companiilor de petrol aliate⁵. În articolul 11 – referitor la despăgubirile pe care România trebuia să le facă URSS-ului, erau prevăzute livrări de peste 150.000\$ produse petroliere pe durata a 6 ani, ceea ce echivala cu pătrunderea controlului sovietic în această industrie, intervenindu-se, de pildă, în administrația petrolieră prin implementarea acelor Directorate sovietice de petrol.

Deși statul român formula prin Savel Rădulescu – președintele Comisiei române pentru aplicarea armistițiului – rezerve legate de cantitate și preț „care

3. 6 Martie 1945 – Începuturile comunizării României, București, 1995, p. 135.

4. Vezi pe larg – volumul documente România și Armistițiul cu Națiunile Unite, Arhivele Statului din România, vol. II, București, 1995; Maurice Pearton, Oil and the Romanian state, Oxford Press, 1971.

5. Maurice Pearton, op. cit., p. 268-269.

nu proveneau din intenția de a nu plăti, ci de teama scăderii zăcămintelor⁶. Înaltul Comandament Aliat (sovietic) a impus condiții dintre cele mai dezavantajoase: pentru petrol și celelalte produse prețurile s-au stabilit luându-se media între cotațiile fob Constanța și fob Golful Mexic; astfel 15\$ SUA tona de petrol, însemnând doar jumătate din valoarea anului 1944, de unde și rezervele guvernului român față de „legitimitatea adoptării prețurilor”⁷. Anexa la articolul 11 stabilea ca bază a reglementării reparațiilor, valoarea prețurilor anului 1948 – cu o urcare de 15% pentru produse finite și 10% pentru mărfuri. Din repartizarea pe diferite produse pentru acoperirea sumei de 300 milioane \$, în structura livrărilor – produsele petroliere dețineau 50%, adică 10./95,8 tone, datoria reală fiind de fapt dublă, după cum se constata îngrijorător în ședința Consiliului de Miniștri de aprobare a protocolului⁸.

La nivelul administrației industriei petrolifere, controlul Comisiei de Control era asigurat prin Directoratele de petrol – înființate la Ploiești și Câmpina, cu personal-cheie la toate rafinăriile și stațiile de export, având ca principal scop supervizarea distribuirii producției de petrol; realizând prin diverse oficii și filiale o veritabilă și sistematică inspecție în industrie; chiar informări detaliate despre mersul companiilor individuale⁹.

În fapt, apariția acestor Directorate – care decurgea din prevederile Convenției de Armistițiu în structura industriei petrolifere, permitea controlul, direcționarea producției și, implicit, întărirea intereselor sovietice.

Documentele de arhivă permit observarea unor secvențe a relației dintre principalele societăți, companii petrolifere și instituțiile bancare la nivelul operațiilor de creditare-debitare, pe de o parte și Administrația livrărilor, pe de altă parte.

În primul rând s-a stabilit o colaborare directă pe bază de ACREDITIVE¹⁰ între societăți bancare din țară (Societatea Bancară Română, Casa de Finanțare și Amortizare CAFA, precum și restul băncilor cu tradiție din perioada interbelică) și societăți anonime din industria petrolului, cum ar fi: Concordia, Societatea Româno-Americană etc.

6. Arhivele Statului București, fond Președinția Consiliului de Miniștri (PCM) – Stenograme, dosar 1, 1945, p. 57.

7. Documente. România și Armistițiul cu Națiunile Unite, p. 189.

8. Arhivele Statului București, PCM-Stenograme, dosar 1, 1945, p. 54.

9. Vezi pe larg Maurice Pearton, op. cit., p. 274-275.

10. Termenul ACREDITIVE modalitate de plată folosită în comerț care constă în aranjamentul unei bănci de a plăti din dispoziția unui ordonator o anumită sumă de bani – furnizorului de mărfuri sau servicii – contra prezentării unor documente care să dovedească expedierea mărfurilor sau prezentarea serviciilor în concordanță cu clauzele contractuale convenite între cumpărător și furnizor.

Acreditivale erau deschise din ordinul și pentru contul Administrației Livrărilor, valabile pentru plata produselor petrolifere livrate de societatea petroliferă – URSS-ului – în contul despăgubirilor de război. Plata din acreditivale respective către furnizorii de marfă urma să se facă contra unui număr de 5-6 documente: factura definitivă vizată de vamă – emisă pe numele *Administrației livrărilor* în contul art. 11 din Convenția de Armistițiu, buletine de analiză, proces-verbal al agentului de control în original, adeverință de primire a mărfii emisă de autoritățile rusești sau viză, duplicatul declarației vamale și chitanțe cu taxele efectiv plătite către vamă.

Din borderourile cu facturile vamale ale societăților industriale petrolifere – cum ar fi *Concordia* – rezultă condițiile livrării produselor către URSS și cantitatea acestora. Prețul în lei pe tona de produs se stabilea după sistemul de vămuire – care era în genere - franco - Ploiești. Regula în cazul acestei categorii de livrare „franco” urmat de denumirea localității în care este situată unitatea furnizoare (Ploiești, în speță) – este că la acest tip de livrare cheltuielile de transport se transmit de la vânzător: Societatea *Concordia*, Rafinăria *Vega* Ploiești la cumpărător: Administrația livrărilor către URSS. În tabelul de mai jos sunt cuprinse câteva din prețurile în sistem franco/Ploiești pentru principalele produse obținute prin CRACARE (tratarea la temperaturi înalte a păcurii, motorinei etc):

(Sursă tabel: Fondul Societății Bancare, Române)¹¹:

Cantitatea și felul produselor petroliere expediate	Preț lei/tonă vămuire în sistem franco/Ploiești
1. Benzină turism	299.300
2. Motorină (petrol rafinal și păcură)	167.300
3. Petrol lampant (benzină grea; petrol rafinat)	241.100 187.100
4. Petrol lampant: (white spirt; petrol rafinat)	243.800 187.100
5. Păcură	92.300
6. Petrol greu distilat sau rafinat	171.100
7. Motorină congelată	176.600
8. Păcură cracată	167.300

11. ASB, Fond Societatea Bancară Română, dosar 48/1944; 59/1944; 185/1945-1946; 186/1945-1946.

Cea mai mare parte a produselor petroliere livrate sunt prelucrate. De aceea în prețul lei/tonă vămuire pentru petrolul lampant de pildă intră prețurile întregii combinații: white spirt (243.800) și petrol rafinat (187.100); benzina de turism fiind produsul livrat cel mai des.

În plan financiar, se creau relații, contacte bine definite între bănci și societăți petroliere de execuție și prelucrare a petrolului, având drept scop final, facilitarea livrărilor către Administrația livrărilor – prevăzută în Convenția de Armistițiu. Resourtile unei astfel de colaborări financiare, vor căpăta în timp reguli proprii, specifice de altfel sistemului economic socialist. Concret existau acele situații de ordonanțe și plăți cu CEC; BNR – din partea Administrației livrărilor prin Sovrom Bank (societate bancară româno-sovietică) pentru societatea *Concordia* de exemplu, care va sfârși prin a se contopi cu Sovrompetrol. În fapt, unele din băncile de tranziție interbelică (Societatea Bancară Română, Societatea de Credit Român, Crissoveloni, Banca Românească) sau altele nou create (Banca Sovieto-Română) vor fi orientate în această direcție, slujind ca elemente de legătură în câteva direcții: a) plăți și ordonanțe din partea Administrației livrărilor prin bănci către societăți petroliere; b) credite acordate de bănci (inclusiv Societatea Națională de Credit Industrial), diverselor societăți.

Produsele erau expediate din rafinării prin pompare, în conducte CFR sau prin cisterne, destinația fiind indicată de fiecare dată de organele sovietice (cunoscute ca artere: Ploiești-Constanța sau Ploiești-Prut). Pe baza facturilor de export provizorii – Administrația livrărilor cerea băncii creditoare 90% în unele cazuri din valoarea produselor expediate de o companie petroliferă.

Referindu-se la situația economică a României în urma aplicării prevederilor Armistițiului, într-un raport, reprezentantul american în Comisia Aliată de Control-general CVR Schuyler, aprecia că: „Comisia de Control, Rusia procedează într-un ritm rapid la comunizarea națiunii române, poate cu scopul încorporării la o dată ulterioară Uniunii Sovietice”¹²; propunând o serie de acțiuni în sensul împiedicării comunizării României¹³.

Din Planul de Comunizare a României – transmis la 7 martie 1945 de un agent al Oficiului de Servicii Strategice – reiese că procesul urma să se realizeze pe durata de 3 ani, ținându-se cont de câteva puncte strategice: desăvârșirea reformei agrare, lichidarea tuturor băncilor prin atacuri împotriva PNL, absorbirea micilor gospodării țărănești în sistemul colectivist, suprimarea treptată a firmelor de import-export care fac afaceri cu SUA, Marea Britanie și îndreptarea exportului României spre URSS și țările de sub dominația sovietică¹⁴.

12. România și Armistițiul cu Națiunile Unite, p. 299.

13. Ibidem, p. 300.

14. Florin Constantiniu, Adrian Pop, Ioan Chiper, Sovietizarea României. Percepții anglo-americane, Conica, București, 1993, p. 135-136.

URSS-ul reușea astfel să împiedice închiderea unui acord economic cu Turcia la începutul lui 1945, considerat totuși de ministrul economiei naționale, A. Leucuția, într-o ședință a Consiliului de Miniștri, ca fiind absolut indispensabil pentru procurarea de materii prime¹⁵. De altfel, însuși interesul pentru investiții în România va scădea treptat, astfel că într-o minută asupra discuției, Belu Zilher Reinstein, legată de interesele americane în România din 30 iulie 1946 se spunea că „România nu va mai reprezenta o zonă de interes pentru companiile americane”¹⁶.

Singurul capital care urma să se dezvolte în România era cel sovietic sub forma societăților mixte – înființate în toate statele ocupate de Armata Roșie. În Ungaria (martie-aprilie 1946) se constituiseră astfel de societăți: MESZ HART – în transporturi navale, MALAJ, MASZ OVAL în petrol.

Create în urma acordului de colaborare economică din 8 mai 1945 încheiat la Moscova – între Regatul Român și URSS, *Sovromurile* erau societăți româno-sovietice, cu capital mixt, pe bază de paritate; *partea rusă* consta în proprietățile germane și capturile de război (utilaje, etc); URSS-ul renunțând în acest mod la demontarea și transferul uzinelor¹⁷ pentru a le exploata pe loc și în mod direct; iar partea română în aportul de capital și zăcămintele naturale.

În realitate, invazia „capitalurilor” de tip sovietic și „exploatarea bogățiilor țării în tovărășii, în condiții onorabile”¹⁸ – a celor mai importante sectoare (petrol, lemn, transport, gaz, bănci, chimie) – accentua sau dubla controlul sovietic în economie, asigurând continuitatea penetrării și garantând astfel stăpânirea economică.

Mecanismul avea să funcționeze în câteva direcții esențiale: 1. renunțarea treptată la acorduri comerciale cu alte state în afara Uniunii Sovietice, deci orientarea schimburilor comerciale și a activităților de import-export spre acestea;¹⁹ 2. implantarea modelului sovietic în structurile industriale românești prin Sovromuri: directori sovietici; model managerial sovietic; sistem de privilegii; 3. încurajarea „capitalului sovietic” generator de abuzuri și exploatare – ca atitudine de politică economică, explicată de Dr. Petru Groza într-o nuanță

15. ASB, Fond PCM – Stenograme, dosar 1/1945, p. 60.

16. D.G. Danielopol, Jurnal parizian, Institutul European, Iași, 1995, p. 79.

17. Vezi cazul ridicării fabricii Malaxa – subiect de serioase dispute între guvernul român și ruși în nov. 1944, ceea ce explică la un moment dat susținerea revendicărilor muncitorilor acesteia de către ofițeri sovietici – în septembrie același an; cf. România și Armistițiul cu Națiunile Unite, p. 63, 100-101.

18. ASB, fond PCR – Stenograme, dosar 2/1996, p. 82.

19. Prin angajamentul economic cu URSS din 16 ianuarie 1945, România urma să livreze întreaga sa producție de petrol și produse petroliere doar URSS-ului, cf. Fr. Fejtő, Histoire des democracies populaires, tome I, ed. du Seuil, 1952, p. 152.

comunistă ca o „nevoie de colaborare cu capitalurile străine, dar în cadrul unor tovărășii cinstite – de aport a celor 2 părți în bani, materiale, instalații, respectiv de participare în măsura „aportului la beneficii și pierderi” (14 august 1945)²⁰. În domeniul petrolului rușii se făceau stăpânii câmpurilor petroliere românești, furând tot ce puteau, punând stăpânire pe stocurile disponibile de petrol brut și produse petroliere și prevalându-se de largi cantități de echipament de foraj²¹.

Societatea petrolieră – Sovrompetrol – se constituia pe 10 august 1945 și era autorizată să funcționeze în ședința Consiliului de Miniștri din 20 octombrie 1945, pe baza Acordului de colaborare economică româno-sovietică și a Convenției din 17 iulie 1945, urmând să fie „scutită de orice fel de impozite, taxe de timbru, atât în ce privește capitalul cât și acțiunile (...), precum și aporturile în bani sau în natură aduse societății în termen de 5 ani de la semnarea Convenției din 17 iulie 1945²².

Pentru o asemenea societate care întruchipa interesele sovietice și tendința controlului sectorului petrolier – este relevant modul în care a evoluat ca întindere și capital – prin „fuzionarea” cu alte societăți, de fapt prin confiscarea și înghițirea acestora. Inițial capitalul societății era evaluat la 5 bilioane lei²³; printre acționarii părții românești aflându-se: Redevanța și Creditul Minier. Prima dintre ele, deținătoare la 14 august 1947 a unui capital social de 32 miliarde, divizat în 800.000 acțiuni, avea repartizate 58,2% din ele Sovrompetrolului; 25,4% grupului de acționari particulari români, iar 1,70% unor cetățeni italieni, francezi, belgieni, elvețieni, sovietici. La 16 februarie 1948 Adunarea generală a societăților, formată dintr-un președinte român, un vicepreședinte rus și membri în majoritate ruși, decideau absorbirea companiei de către Sovrompetrol²⁴.

Chiar dacă documentele arhivistice consultate nu au permis înregistrarea refuzului directorilor de societăți față de „fuziunea” cu Somvropetrol; împrejurările în care „Creditul Minier” s-a dizolvat în Sovrompetrol prezentate într-un limbaj convențional în presă denotă brutalitate și forțare a situației.

Motivația vădit artificială a „fuzionării” era confecționată în jurul actului constitutiv al societății Sovrompetrol (art. 5, lit. B) – care prevedea că în termen de 2 ani acțiunile să fie înlocuite cu active; fapt posibil „doar prin fuzionarea respectiv absorbirea societăților Sovrompetrol”²⁵. În condițiile funcționării normale a practicilor manageriale pentru înlocuirea acțiunilor unui asociat cu active, nu era necesară fuzionarea cu întreprinderea-pilon. Pe de altă parte, fuzionarea se făcea prin schimbarea a 10 acțiuni Creditul Minier cu 1 acțiune

20. ASB – Fond PCM-stenograme; dosar 2/1946, p. 83.

21. Fr. Fejtő, op. cit., tome I, p. 151.

22. România. Viața politică în documentele 1945. Arhivele Statului, București, 1995, p. 372-373.

23. M. Pearton, op. cit., p. 276.

Sovrompetrol; diferența de valoare dintre acțiuni și active urmând să treacă în fondul de rezervă al Sovrompetrolului. Or, fuziunea, trecerea tuturor drepturilor și a întregului capital activ de peste 1.400 mld. lei la Sovrompetrol, pentru o societate cu o cifră de investiții de 659 mld. lei nu putea să fie decât una forțată.

În decembrie 1947 prin absorbția și încorporarea altor societăți petrolifere cum ar fi SARDEP, SARPETROL, Sovrompetrol deținea peste 40% din producția țării.

Modul abuziv de încorporare este evident prin situația celor 2 societăți de mai sus, a căror acțiuni au fost anulate, deci fără a fi preschimbate în acțiuni *Sovrompetrol*, o confirmare brutală a drepturilor societății²⁴. La sfârșitul lui 1947 mai contribuiau la Sovrompetrol condus de M.F. JUNAKOV societatea *Concordia* cu 51,4% din capital, *Colombia* cu 84,54% din capital (trecute în patrimoniul URSS-ului), Doicești cu 50% din acțiuni, Socop tot cu 50% din acțiuni. În conducerea acestor companii se aflau un număr mare de directori ruși sau membrii ruși: Ivan Stupin (*Concordia*), Alexei Baicov, Gh. Golubev (*Colombia* și *Redevanta*) etc.

Din actele administrative transpare modalitatea birocratică de fuzionare prin procesele-verbale de predare-primire. În cazul Creditului Minier există liste cu solduri de casă a tuturor șantierelor, conturi curente în bani, stocuri de produse²⁷.

Borderourile cu antetul Sovrompetrolului cuprindeau în date foarte exacte situația generală a sondelor Societății Colombia, de pildă (Moreni, Gura-Ocniței, Bucșani, Mișlea, Arbănati), încadrate în diverse categorii – abandon, producție, improducție, suspendare neproductivitate, inundații, epuizare țiței, cu nisip etc. Materialele și utilajele preluate erau încadrate în funcție de gradul uzurii la prețuri corespunzătoare, la data predării.

Prin preluarea clădirilor asociaților, Sovrompetrol desfășura un întreg sistem de închidere – de la proprii salariați cu chirii între 549-32.500 lei pentru câteva luni, la instituții ca: Ministerul Industriei și Petrolului, Societatea de Transporturi Aeriene Româno-Sovietice, reușind să devină un serios proprietar de bunuri mobiliare²⁸.

Revenind la noua structură financiară, ea era un alt element care servea indirect interesele sovietice și pe cele ale guvernului Groza. Trebuie subliniat că rețeaua de bănci – unele existente din perioada interbelică, și mai ales cele nou create, în primul rând Sovrombanc (deținătoarea unui adevărat monopol în

24. Vezi *Moniteur du petrole roumain*, nr. I-II/1948, p. 55.

25. *Ibidem*, p. 55.

26. *Ibidem*, p. 44.

27. Arhivele Municipiului București, Fond Sovrompetrol, dosar 2/1948, p. 19-20.

28. *Idem*, dosar 7/1949.

acest sens) – vor aplica politica regimului nou instalat. Ca și bănci de credit este vorba concret despre facilitarea acordării de credite societăților productive (miniere, petroliere, etc) implicate direct în schimburile cu URSS-ul, fie că era vorba despre livrări către Comisia Aliată de Control, sau de alte priorități de export către Rusia Sovietică. Din fondurile Societății Bancare Române rezultă că dobânda practică către diverse firme era de 9% pe an cu un comision lunar de 1% ; se practicau de asemenea credite pe gaj (diverse materiale). Mai mult decât atât băncile aveau să ducă o politică bancară privilegiată față de societăți legate direct de exportul cu URSS, prin absolvirea lor de datorii: de pildă în *Tablourile cu conturile curente debitoare la bănci* redactate pentru Creditul Minier SAR așa cum rezultă din *dosarul 2/1948 Sovrompetrol* la rubrica *Observații* – apare precizarea de conturi „blocate” – ceea ce înseamnă că banca „ajută” societatea blocându-i conturile debitoare și în felul acesta societatea nemaitrebuind să-și plătească datoriile²⁹. Băncile care procedau în această manieră erau pentru Creditul Minier – Banca Comercială Română, Banca Românească, Societatea Națională de Credit Industrial, Banca Națională a României, Banca Ardeleană, Casa de Economii și Consemnațiuni. Blocarea se face conform legii 303 din 1947. Cât privesc operațiunile bancare exercitate de bănci – ele erau de depunere, de depozit, de credit.

În concluzie se poate afirma că Sovromurile au constituit, prin structura și activitatea susținută de o legislație binevoitoare și de o politică economică favorabilă – mijloace directe de dominare și exploatare a resurselor țării: întărind consecințele prevederilor dure ale Convenției de Armistițiu. Chiar în lipsa unor date arhivistice coerente și sistematice – Sovromurile au fost până în 1954 – când URSS-ul făcea concesia vânzării și transformării părții sovietice către România – surse de dominare și vasalizare, în cadrul unui proces general de comunizare a României.

29. Idem, dosar 11/1948.

***ASPECTS OF ESTABLISHMENT OF SOVIET DOMINATION
IN ROMANIAN ECONOMY***

Abstract

This study points out the aspects of the establishment of Soviet domination in Romania, emphasizing on the economic size, starting from the research of the archive documents.

The 6th of March 1945 represents the beginning of the Communism in Romania. The economic implications of the application of the Armistice Convention after this date (the Soviet penetration in the Romanian economy) are presented: the Romanian oil problem and that of the deliveries to USSR, relations between the main oil companies, the bank institutions, and the Administration of the deliveries.

This approach refers to the Romanian-Sovietic joint-companies, especially „Sovrompetrol” – direct means of domination and exploitation of the Romanian economy.